

העונה ה- 86

הסימפונית ירושלים

וליקנוב ופפיאן:
סימפוני אינטימי

רביעי 10.1.24 | 19:30

אולם הנרי קראון

וליקנוב ופפיאן: סימפוני אינטימי

בשיתוף התזמורת הסימפונית ירושלים

רביעי 10.1.24, האולם הסימפוני על שם הנרי קראון, תיאטרון ירושלים, בשעה 19:30

איוון וליקנוב, מנצח
ואג פפיאן, פסנתר
ז'אנה גנדלמן, כינור
עמוס בועזסון, ויולה
רותם ברטן, חליל
מרינה פרדין, נבל

פרנץ שוברט (1797-1828)

רביעייה מינור, ד. 810, המוות והעלמה (עיבוד: איוון וליקנוב)
אלגרו

אנדנטה קון מוטו
סקרצו. אלגרו מולטו – טריו
פרסטו – פרסטיסימו
(1824, משך הביצוע כ-38 דקות)

בנימין יוסופוב (נ. 1962)

מקסימום לכינור, ויולה, חליל, נבל ותזמורת
(2003, משך הביצוע כ-12 דקות)

ג'ורג' גרשווין (1898-1937)

רפטודיה בסגנון "בלו"
(1924, משך הביצוע כ-16 דקות)

זולטן קודאי (1882-1967)

מחולות גאלאנטה
(1933, משך הביצוע כ-15 דקות)

פרנץ שוברט (1797-1828)**רביעייה ברה מינור, ד. 810, המוות והעלמה****(עיבוד: איוון וליקנוב)****(1824, משך הביצוע כ-38 דקות)**

בכל הקשור לפרשנות של יצירות מוזיקליות, מקובל לומר שצריך להיזהר מלהשליך את נסיבות חייו של מלחין על תוכן המוזיקלי של היצירות. כך, למשל, כאשר מוצרט קיבל על עצמו את חיבורו של הרקוויאם, הוא היה למעשה באמצע מהלך מעודד של שיקום הקריירה שלו, לאחר תקופת שפל ארוכה; ומהלך כתב את האופטימיות מבין הסימפוניות שלו דווקא לאחר מותה של בתו הצעירה.

אבל במקרה של הרביעייה "העלמה והמוות" של שוברט, מפתה מאוד להצמיד בין נסיבות היצירה לבין העולם המוזיקלי שהיא מתארת. באופן חריג למדי, כל ארבעת פרקי הרביעייה כתובים בסולם מינורי, ואווירת נכאים שורה על כולה.

ובאמת, "העלמה והמוות" נולדה במהלכה של תקופה אומללה במיוחד בחייו של שוברט. ככל הנראה, באותה עת התפרץ אצלו השלב הסופי של מחלת העגבת, שתכריע אותו ברבות הימים, ובאביב של שנת 1823 הוא אושפז בבית חולים. למרות

שהתאושש ולבסוף שוחרר, מצבו הבריאותי נותר שברירי ורעוע והוא סבל מהתקפי דיכאון.

תחילה נראה היה שכוחותיו שבים אליו. בפברואר של 1824 תיאר אחד מידידיו את מצבו של שוברט במכתב ששלח לחבר: "שוברט נראה טוב בהרבה והוא ממש זורח, רעב להפליא ומחבר אין ספור רביעיות, מחולות גרמניים ו-ווריאציות". אך נראה ששיפור זה היה בגדר הפוגה ותו לא; חודש מאוחר יותר כתב שוברט לחבר אחר: "אני חש שאני היצור עלוב הנפש והמסכן ביותר בעולם. דמיין לך אחד כזה, שבריאותו נהרסה ללא תקנה, ושהדיכאון אף מחריף כל הזמן את מצבו. דמיין לך מין אחד כזה, שהנאות האהבה והחברות אינן מבשרות דבר עבורו מלבד כאב, שאין ביכולתו יותר להתענג על היפה. האין הוא האומלל מכל?" אך באותו מכתב הוא גם מוסיף ומציין: "לא כתבתי הרבה שירים חדשים, אך כן שלחתי ידי בכתיבתן של מספר יצירות כליות – שתי רביעיות לכינורות, ויולה וצ'לו ושמינייה אחת".

הבחירה להלחין רביעיות לא הייתה עניין של מה בכך עבורו. לאחר שהשלים מספר שנים קודם לכן את הרביעייה שלו בדו מינור זנח שוברט את הסוגה המוזיקלית הזו. כשחזר לחבר רביעיות, הוא הצליח להגיע בהן לפסגות אמנותיות שסייעו לו לממש את השאיפה שלו להפוך למלחין מן השורה הראשונה.

הרביעייה הראשונה מבין השתיים שהוזכרו במכתב הייתה הרביעייה מס' 13. היא התבססה על מנגינות שחיבר שוברט ב-1822 עבור זינגשפיל (סוג של אופרטה גרמנית) בשם **רוזמונדה**. המחזה כשל מבחינה מסחרית, אך שוברט מצא לנכון לחזור אל המנגינות ולתת להן חיים חדשים. השנייה מבין הרביעיות הנזכרות במכתב היא הרביעייה מס' 14 ברה מינור, "העלמה והמוות". הוא סיים להלחין אותה במרץ 1824 והיא בוצעה לראשונה בווינה כשנתיים לאחר מכן, בביתם של זוג אחים שהיו חברים של שוברט וניגנו שניהם בכינור, עם שוברט בתפקיד הווילן. בדומה לבסיס המוזיקלי ב**רוזמונדה**, הפרק השני של הרביעייה בנוי כמקבץ של חמש וריאציות המבוססות על המנגינה של שיר בשם "העלמה והמוות", ששוברט הלחין ב-1818 למילים מאת מתיאס קלאודיוס. שירו של קלאודיוס מספר על נערה שנאבקה כנגד האימה המתעוררת בה לנוכח מותה המתקרב, לנוכח קרבתו של "איש העצמות האיום" שמציג את עצמו כידיד שוחר טוב. יותר מבכל אחת מיצירותיו האחרות, על רביעייה זו שורה עגמומיות המוות.

הפרק הראשון נפתח בנגינה אחידה ומטלטלת של הכלים, ברה מינור, שהוא סולם שמקושר לאווירה של פחד קיומי. בחלק הפיתוח המוזיקה עוברת לסירוגין בין שני נושאים – האחד נחוש ובוטח ואילו השני שקט וכמו פונה בשאלה או

בקשה. ניתן להבין את הכפילות הזו כמייצגת מאבק של חיים ומוות, כנגד גזירת גורל שאין להסכין איתה.

הנושא של הפרק השני הוא בעל אופי כוראלי, ומבוסס על החומרים שמבטאים את ההלוויה בשיר "העלמה והמוות". לאורך הווריאציות, כל כלי בתורו מקבל על עצמו את תפקיד הכלי המוביל.

הפרק השלישי הוא סקרצו תזזיתי, שנע בפראות בין סולם מז'ורי למינורי והוא רצוף שינויי דינמיקה פתאומיים.

פרק הפינאלה הוא מחול טרנטלה שמורכב בצורת רונדו, כלומר מחלקים שונים זה מזה, שבסיומו של כל חלק המוזיקה חוזרת לחלק הפותח, כמו בפזמון חוזר. הפרק הזה הוא מחול מוות אכזרי ומופיעים בו אזכורים ליצירה נוספת פרי עטו של שוברט, העוסקת במאבק עם המוות – הבלדה "שר היער" מתוך **מסע החורף**.

העיבוד של מהלר ל"עלמה והמוות"

בסוף המאה ה-19 ותחילת המאה ה-20, בשנים אותן אנו מכנים תקופת "מפנה המאה", היה מקובל למדי בקרב מנצחי תזמורות לעבד יצירות קאמריות ולבצע אותן בביצועים סימפוניים. קרוב לוודאי שהדבר נבע מרצון להתאים לטעם

הקהל. גם מהלך נהג כן, ובנוסף, נהג לערוך שינויים ניכרים בפרטיטורות של היצירות עליהן ניצח. ידידתו נטלי באואר-לכנר סיפרה שמהלך אמר לה פעם ש"את הנושאים של שוברט אפשר פשוט לקחת ולהתחיל לעבד. הפיתוח שלהם כל כך לוקה בחסר, שהדבר לא יזיק להן כלל".

מתישהו במהלך התקופה שבה סיים את העבודה על הסימפונית מס' 2, **התחיייה**, השיג מהלך לעצמו עותק של התכליל של "המוות והעלמה" ורשם בו בפרוטרוט אילו שינויים אפשר לערוך ביצירה כדי לעבדה לתזמורת כלי קשת ובכך להתאימה לאולמות קונצרטים גדולים יותר. על בסיס ההערות החל להכין עיבוד משלו, ולשם כך הכין תשתית מדוקדקת של הערות ודגשים לגבי התזמור הרצוי, ולגבי אפשרויות של דינאמיקה ושל ארטיקולציה במקומות שונים ביצירה. בשלב מסוים זנח את הרעיון והותיר את הפרויקט לא-גמור. לאחר מותו מצאה בתו אנה את העיבוד הלא גמור והביאה אותו לידיעת שניים מחוקרי מהלך המוכרים - דייויד מת'יוס ודונלד מיטשל. השניים הכינו את התפקידים החסרים על פי הקווים המנחים שמהלך השאיר אחריו והעיבוד ראה אור ב-1984.

וליקנוב על הרביעייה מאת שוברט בעיבודו

”הרביעייה הנודעת ברה מינור מאת שוברט כבר זכתה לעיבוד לתזמורת קאמרית מידי של מהלר“, אומר וליקנוב. ”אבל העיבוד שלי הוא לקאדר הסימפוני המלא. כבר מילדותי אני אוהב מאוד את היצירה הזו, אך תמיד קיננה בי התחושה שישנה סימפוניה אמיתית שמסתתרת בנבכי המוזיקה הזו. למעשה, רק לעיתים נדירות נקרתה בפני שוברט הזדמנות לבצע או לשמוע את יצירותיו התזמורתיות, אז אני מקווה שהוא ייחנה להקשיב לעיבוד שערכתי לתזמורת מלאה.“

”ניגשתי לעיבוד מתוך כבוד לאפשרויות התזמורתיות ולעקרונות המוזיקליים של ראשית המאה ה-19, שכן זו תהיה למעשה הסימפוניה מס' X מאת שוברט (זאת מכיוון שאין ביכולתינו לספור אותן...).“

מקסימום, לחליל, כינור, ויולה, נבל ותזמורת נכתבה בשנת 2003 ביוזמתו של הכנר מקסים ונגרוב, שהזמין אותה במיוחד לרגל סיור שערך ברחבי אירופה ב-2004. ביצוע הבכורה של **מקסימום** התקיים במאי 2004 בנגינתם של ונגרוב, החלילנית ז'נה טומסן (דנמרק), הווילן אוזצ'אן אולוצ'אן (טורקיה), והנבלנית יאנה בושקובה (צ'כיה), בצוותא עם אנסמבל סולני תל-אביב ובניצוחו של המלחין. שמה של היצירה מבטא שני רעיונות: מצד אחד רמז לשמו של מקסים ונגרוב, ומצד שני התייחסות לווירטואוזיות הבלתי-רגילה שהיצירה דורשת - כל אחד מן הסולנים נדרש להפגין כושר ושליטה כמעט מקסימלית. לכל סולן יש קדנצה מרתקת בה הוא צריך לאלתר וגם התזמורת מציגה כאן שליטה מוחלטת בקצבים ובמעברים לא פשוטים. זהו סגנון של מוזיקה שאפשר להגדירו כ"פרפטום מובילה". היצירה, שאורכה כ-12 דקות, בוצעה בהצלחה רבה עשרות פעמים ברחבי העולם, בין השאר גם באולם הקונצרטהבאו היוקרתי באמסטרדם.

בנימין יוסופוב

ד"ר בנימין יוסופוב, יליד טג'יקיסטן ובוגר הקונסרבטוריון הממלכתי על שם צ'ייקובסקי במוסקבה, הוא מלחין, פסנתרן ומנצח בעל שם. החל מהעונה הנוכחית יוסופוב משמש כמלחין הבית של התזמורת הסימפונית ירושלים.

הוא זכה פעמיים בפרס ראש הממשלה (1999, 2008) ופעמיים בפרס אקו"ם, וכן בפרס איגוד המלחינים הישראליים, בפרס לנדאו, בפרס אקו"ם על מפעל חיים (2016) וכן פרס שר העלייה והקליטה עבור תרומה יוצאת דופן לחברה ומדינה (2023).

יוסופוב הופיע באולמות המרכזיים בעולם ובהם אולם הפילהרמוני בברלין, סאל פלייל בפריז, הקונצרטהאוס באמסטרדם, הרויאל פסטיבל הול בלונדון, אולם KKL בלוצרן ואולמות רבים נוספים. כמלחין וכמנצח, שפתו המוזיקלית עשירה בהשפעות סגנוניות אתניות ממזרח וממערב – דבר המתבטא בין היתר בשימוש בכלים אקזוטיים, כמו גם בחיקוי קולותיהם בכלי התזמורת הסימפונית.

יוסופוב חיבר קונצ'רטו לוויולה בשם **Tango Rock** ו**Concerto** עבור הכנר מקסים ונגרוב. היצירה מחייבת את הסולן לנגן על ויולה, וכן לאלתר על כינור חשמלי ולרקוד טנגו. לאחר הביצוע ונגרוב הכתיר את הקונצ'רטו כ"קונצ'רטו הטוב ביותר שנכתב לוויולה מעולם". היצירה מופיעה בסרט תיעודי שהפיקה חברת אי-אם-איי קלאסיקס אודות חייו של ונגרוב. ב-2008 חיבר יוסופוב קונצ'רטו לצ'לו לרגל יום הולדתו ה-60 של הצ'לן מישה מייסקי, שהכריז כי "אני מאמין בכנות כי על המוזיקה לגעת בלבם של האנשים, והמוזיקה של בנימין יוסופוב נוגעת בלבי ללא ספק". היצירה, שהוזמנה בהזמנה משותפת על ידי התזמורת הפילהרמונית לוצרן, התזמורת הפילהרמונית הישראלית והתזמורת הפילהרמונית לונדון, זכתה בפרס ראש הממשלה. לאחרונה בוצע הקונצ'רטו השני של יוסופוב לכינור על ידי הכנר הנודע ואדים רפין. הקונצ'רטו הזה הוזמן בהזמנה משותפת של פסטיבל בנובוסיבירסק, התזמורת הפילהרמונית של רדיו צרפת והתזמורת הסימפונית של ברלין.

המוזיקה של יוסופוב אינה מוגבלת לז'אנר מסוים ואין לה שייכות אתנית כזו או אחרת, אלא היא כוללת בתוכה כל הסגנונות וההשפעות האפשריים, על מנת ליצור שפה מוזיקלית ייחודית משלו, הן בתור מלחין והן כמנצח. ביצירותיו

הוא עושה שימוש במסורות המוזיקליות של המערב והמזרח גם יחד, כולל שימוש במקורות מוזיקליים של קהילות אתניות שונות. הוא משלב זהויות תרבותיות מסוימות עם הכלים המודרניים של המוזיקה המערבית, תוך התמסרות עמוקה לגון ולצבע כאבני יסוד חשובות.

יצירותיו יוצאות לאור בהוצאת סיקורסקי בהמבורג ובוצעו באופן נרחב על ידי מגוון רחב של אמנים בעלי שם ותזמורות ברחבי העולם, ובהן התזמורת הפילהרמונית של לונדון, התזמורת הפילהרמונית של מינכן, התזמורת הפילהרמונית של רדיו צרפת, התזמורת הסימפונית של דרזדן, התזמורת הפילהרמונית של בוגוטה, התזמורת הפילהרמונית של רדיו צפון גרמניה, התזמורת הסימפונית של איסלנד, התזמורת הפילהרמונית של בלגרד, התזמורת הסימפונית של לוצרן ורבות אחרות. בארץ מבוצעות יצירותיו של יוסופוב דרך קבע על ידי כל התזמורות הישראליות המרכזיות. יצירותיו בוצעו גם בפסטיבלים בולטים ברחבי העולם וכעשרה תקליטורים עם יצירות פרי עטו כבר ראו אור.

יוסופוב מכהן כמנהל המוזיקלי והמנצח של התזמורת הקאמרית כפר סבא "סולני ישראל", שהיא אנסמבל שלמעשה הוקם על ידו בשנת 2015. כמו כן יסד והוא משמש כמנהלה

המוזיקלי של התזמורת הסימפונית של כפר הירוק מאז
הקמתה בשנת 2012.

בשנת 2001 השלים תאר דוקטור (PhD) באוניברסיטת בר-
אילן.

יוסופוב הוא אף פסנתרן מוכשר, ובין היתר הופיע עם מקסים
ונגרוב בשלל פסטיבלים בכל רחבי אירופה.

ג'ורג' גרשווין (1898-1937)**רפסודיה בסגנון "בלו"****(1924, משך הביצוע כ-16 דקות)**

ג'ורג' גרשווין נולד כג'ייקוב גרשווין למשפחה של מהגרים רוסיים-יהודים באזור עני בניו יורק. הוא למד מוזיקה אצל מורה מקומי מגיל 12. מלבד המוזיקה הקלאסית שלמד, הושפע גרשווין גם ממוזיקה עממית ששמע לרוב ברחובות שגדל בהם, ומהמוזיקה בתיאטרון היידי שנהג לפקוד עם הוריו. כבר מגיל צעיר זכה להצלחה אדירה בשל המוזיקה שהלחין להצגות ולמחזות זמר בברודווי בשיתוף פעולה עם אחיו איירה גרשווין. עם זאת התעקש לכתוב גם בסגנונות קלאסיים אמנותיים ולהיחשב לאמן "רציני".

הזדמנות חשובה הגיעה ב-1922, עת פנה אליו פול וייטמן, שעמד בראש הרכב ג'אז, והציע לו לחבר קונצ'רטו לפסנתר סולו ולתזמורת ג'אז. וייטמן תכנן קונצרט חינוכי של מוזיקת ג'אז. גרשווין, שהיה אז בן 24, קיבל את ההצעה בשמחה רבה, אולם לא פנה לעבודה מיד. כמה חודשים אחר כך, בתחילת ינואר 1923, הוא גילה הודעה בעיתון המלמדת כי ג'ורג' גרשווין עובד על חיבור קונצ'רטו לפסנתר, שביצוע הבכורה שלו יהיה בניו יורק ב-12 בפברואר אותה שנה.

תוך שלושה שבועות הצליח לחבר כתב יד בסיסי ל**רפסודיה**
בסגנון "בלו". למעשה זה היה קונצ'רטו הג'אז הראשון שחיבר.
המעבד הראשי של וויטמן, פרדה גרופה (Ferde Grofé) תזמר
את היצירה בעשרה ימים בלבד עבור תזמורתו המצומצמת
של וויטמן ואילו מאוחר יותר הרחיב לתזמור סימפוני. גרשווין,
שניגן בהופעת הבכורה, הותיר חלקים נכבדים מתפקיד הסולו
ריקים עם הוראה לפיה יניד בראשו למנצח כשהתזמורת
תצטרך להיכנס. הוא אלתר או שחזר מהזיכרון את קטעי הסולו
בקונצרט ורשם אותם רק לאחר הופעת הבכורה, שזכתה
להצלחה עצומה. שמה של היצירה ניתן לה על ידי אחיו, איירה.

היצירה אינה כתובה בצורה קלאסית ברורה ולפיכך מתאימה
לתיאור "רפסודיה". היצירה נפתחת בנושא שהפך לאחת
המנגינות המוכרות והמזוהות ביותר עם גרשווין המנוגן על
ידי הקלרנית ומשמש כעוגן ליצירה בה שלל מנגינות יפות
ומפתיעות.

זולטן קודאי (1882-1967)**מחולות גאלאנטה****(1933, משך הביצוע כ-15 דקות)**

זולטן קודאי נולד ב-16 בדצמבר 1882 בקשקמט – עיירה קטנה במרכז הונגריה, וגילה עניין וכשרון במוזיקה כבר בגיל צעיר. למוזיקה המערבית נחשף דרך הוריו: אביו היה כנר ואילו אימו שרה וניגנה בפסנתר. את המוזיקה העממית של הונגריה הכיר בכפרים בהם שהה כילד ובאמצעות שירי העם, אותם שרו בני כיתתו כשלמד בבית ספר יסודי בגאלאנטה. קודאי החל בכתיבת מוזיקה עוד טרם היותו תלמיד תיכון. את לימודיו האקדמיים השלים באקדמיה ע"ש פרנץ ליסט ובאוניברסיטת הונגריה, שם הוציא תואר בהונגרית, גרמנית ומאוחר יותר, גם תואר דוקטור בבלשנות. מחקרו עסק במבנה שיר העם ההונגרי.

במהלך העשור הראשון של המאה ה-20 הייתה הונגריה בקשרים כלכליים טובים עם אוסטריה. המוזיקה אותה שמעו בני המעמד העליון בהונגריה הייתה מוזיקה קלאסית וינאית ושפת המלומדים הייתה גרמנית. אוכלוסיית האיכרים, לעומת זאת, דיברה הונגרית ושמרה על מסורת של מוזיקה עממית.

כמלחין, השקיע קודאי מאמצים בגישור הפער בין מוזיקה הונגרית עממית לבין מסורת המוזיקה האירופאית האמנותית.

במהלך חייו היה קודאי בקשר קרוב עם בלה ברטוק. בתחילת המאה ה-20 הפנו שניהם את גבם לתרבות המוזיקה האירופאית והתמקדו במסורות המוזיקה העממית של מולדתם ואף עיבדו והוציאו לאור אוסף של עשרים שירי עם. בתכנית הרדיו, "נזכור את ברטוק", ב-3 בנובמבר 1955, נזכר קודאי בבסיס ובתחילת הקשר ביניהם: "חזון הונגריה המלומדת, שנולדת מחדש מתוך העם, עמד לנגד עינינו. החלטנו להקדיש את חיינו להגשמת חזון זה". הפרויקט המשותף הראשון שלהם היה הוצאה לאור של שירי עם הונגריים ב-1906. באותה השנה החל לחבר את הפואמה הסימפונית **ליל קיץ**.

היצירה בוצעה לראשונה בבודפשט, בבית האופרה המלכותי, ב-22 באוקטובר של אותה שנה. היצירה חודשה ב-1929— 1930 ובוצעה לראשונה תחת שרביטו של טוסקניני בניו יורק, ב-3 באפריל 1930. יש בה מלודיות עממיות נוסטלגיות וגוונים מרהיבים.

יצירותיו של קודאי לא התקבלו מיד על ידי הממסד, שהתייחס אל המוזיקה העממית כלא תרבותית ולא מעודנת. ב-1921

וב-1937 פרסמו קודאי וברטוק שני ספרים חשובים בנושא מוזיקה עממית הונגרית. איכות המחקר הגבוהה בספרים אלו זיכתה אותם בהכרה בינלאומית בתחום האתנומוזיקולוגיה. מאוחר יותר, התמנה קודאי לנשיא האקדמיה ההונגרית למדע, לנשיא המועצה הבינלאומית למוזיקה עממית ולנשיא של כבוד של האגודה הבינלאומית לחינוך למוזיקה. כיום מוכר קודאי הן כמלחין והן כמחנך וחוקר אתנומוזיקולוגיה.

מחולות גאלאנטה נכתבה ב-1933 בהזמנת האגודה הפילהרמונית של בודפשט לרגל קונצרט שנערך בעיר באותה שנה, קונצרט בו ציינה האגודה שמונים שנה להיווסדה. היצירה מבוססת על אסופה מוקדמת יותר של נעימות מחול עממיות ומתוכן מתמקדת במסורת הוורבונקוס (*verbunkos*), המכונה גם "ריקוד הונגרי". את הוורבונקוס היו רוקדים חיילי חיל הפרשים כחלק מן התהליך של גיוס אנשים מבין הכפריים ההונגרים לצבא המלך. הוורבונקוס מבוסס אמנם על חומר עממי מוכר, אך עם הזמן התפתח לכדי סגנון מוזיקלי משל עצמו. קודאי עיבד את המחולות הללו לכדי צורת רונדו.

מבוסס ברובו על גילי אלון-ביטון

איוון וליקנוב, מנצח

יליד פריז (1986), וליקנוב הוא מנצח, מלחין ומבצע של מוזיקה עתיקה. וליקנוב מחזיק באזרחות משלוש מדינות שונות - צרפת, ישראל ורוסיה – והוא בעל רקע תרבותי מגוון במיוחד. הוא התחיל לנגן ולהלחין

מוזיקה בגיל 5 ובשנת 1993 עברה המשפחה למוסקבה, שם נמשך הלימוד המוזיקלי של איוון הצעיר באמצעות שיעורים פרטיים. בשנת 2000 החל ללמוד במכללה האקדמית למוזיקה במוסקבה ובשנת 2004 המשיך ללימודים בקונסרבטוריון של מוסקבה, שם למד קומפוזיציה בכיתתו של רומן לדניוב, עמו למד עד 2009. לאחר מכן המשיך ללימודי ניצוח תזמורות בכיתתו של גנאדי רוז'דסטוונסקי ובמקביל למד גם בכיתתו של ולדימיר אלטשולר בסנקט פטרבורג, שם סיים ב-2012 את לימודי התואר בהצטיינות. הוא גם למד נגינה בעוגב ובצ'מבלו.

וליקנוב השתתף בכיתות אמן רבות, שהעבירו כמה מהאמנים העכשוויים הבולטים במספר תחומים: בניצוח היו אלו קורט מאזור, תאודור קורנצ'יס, ג'נלואיג'י ג'למטי, מיכאיל יורובסקי, כריסטיאן ירווי ואחרים; בצ'מבלו נגנית המקלדות ההיסטוריות כריסטיין שורנסהיים; ובקורנטו ויליאם דונגואה וז'אן טוברי.

הוא גם היה עוזר לכמה מנצחים, כולל סר רוג'ר נורינגטון, ולדימיר יורובסקי ודמיטרי יורובסקי.

מאז 2021 וליקנוב מחלק את זמנו בין תיאטרון הבולשוי במוסקבה ובין תיאטרון האופרה והבלט של פושקין בניז'ני נובגורוד. בבולשוי הוא ביים שתי הפקות בימתיות חדשות בגרסאות שהכין במיוחד: **פאלסטאף** (אופרה משנת 1799 מאת סליירי); **וקברו של אסקולד** (אופרה משנת 1838 מאת ורסטובסקי); ובנוסף הוביל הפקה של **העטלף** (י' שטראוס). יצירות נוספות עליהן ניצח בבולשוי כוללות את **עולמה של הלבנה** (אופרה בופה משנת 1777 מאת היידן) ו**נישואי פיגרו** (מוצרט). בניז'ני הוא ביים גם הפקה בימתית חדשה של **נישואי פיגרו** וניצח על הפקות של **בוריס גודונוב** (מוסורגסקי), **היפהפייה הנרדמת** (בלט מאת צ'ייקובסקי), **ספרטקוס** (בלט מאת חצ'טוריאן), **פר גינט** (בלט על פי המוזיקה של גריג), **חיים עבור הצאר** (גלינקה), **אלקו** (רחמנינוב) ועוד כמה אופרות ובלטים.

בין השנים 2020 ל-2022 עבד וליקנוב בתיאטרון האופרה והבלט על שם חבורוסטובסקי בקרסנויארסק שבסיביה, שם הכין וביים ב-2021 שתי בכורות עולמיות: **בוגאטירי** (אופרה לא גמורה מאת בורודין, שהושלמה על ידי סיומק); והבלט **סימפוניית לנינגרד** (המבוסס על הסימפוניה מאת

שוסטקוביץ'). שתי ההפקות הללו, וגם ההפקה **נישואי פיגרו** שעלתה בניז'ני, היו מועמדות בשנת 2022 לפרס "מסיכת הזהב", שהוא פרס התיאטרון הלאומי ברוסיה (וכללו גם מועמדות על עבודתו של וליקנוב כמנהל מוזיקלי ומנצח). בשנה לאחר מכן היה מועמד לפרס על הפקה נוספת: גרסה מוזיקלית חדשה לבלט **קתרינה, בתו של שודד** מאת צ'זארה פוני, שעלתה בקרסנויארסק ב-2022. בנוסף ניצח וליקנוב בקרסנויארסק גם על הבלטים הגדולים של צ'ייקובסקי - **אגם הברבורים, היפהפייה הנרדמת ומפצח האגוזים; עלמת השלג** (רימסקי-קורסקוב); **הנסיך איגור** (בורודין); **ירמק** (א. צ'ייקובסקי); **ריגולטו** (ורדי) **ומאדאם בטרפליי** (פוצ'יני).

בשנים 2020 ו-2022 ניצח וליקנוב בבריטניה על שתי סדרות שהתמקדו בגרסאות בימתיות של שלושת הבלטים הגדולים של צ'ייקובסקי. בראשונה ניצח על הבלט הסיבירי מקרסנויארסק ובשנייה על הבלט הבינלאומי מוורנה, בולגריה. בעבר (2017–2019) עבד וליקנוב בתיאטרון האופרה והבלט האקדמי של נובוסיבירסק, שם סייע לדמיטרי יורובסקי בהפקה חדשה של **נשף המסכות** (ורדי); וליקנוב עבד גם באופרה של הרי אורל, הממוקמת בעיר יקטרינבורג, שם ניצח על גרסאות בימתיות של **כרמן** (ביזה), **רוסלקה** (דבוז'ק), **פיק דאם** (צ'ייקובסקי) **וטורנדוט** (פוצ'יני). בשנת 2017 הוא הוזמן על ידי תיאטרון מיכאילובסקי בסנקט פטרבורג, שם ביים

הפקה בימתית חדשה של **נישואי פיגרו** וכן ניצח על **חליל הקטם** (מוצרט) ועל הבלט **רומיאו ויוליה** (פרוקופייב). בשנים 2014–2017 היה לווליקנוב חוזה עם תיאטרון המוזיקה האקדמית של מוסקבה, שם התמקד בעבודת בימוי של הבכורה הרוסית לאופרה **נשמה עדינה** (טאוונר) ובהצגת בכורה בעולמית של **וריאציות רשומון** (בלט מאת ורלאמוב). בשנת 2014, בראשית הקריירה האופראית שלו, ביים וליקנוב הפקה חדשה של **חליל הקטם** (מוצרט) בתיאטרון האופרה של יקוצק.

בזירה הסימפונית וליקנוב מופיע בקביעות עם התזמורת הקאמרית של טרוסה (TCO), איתה הוא עוסק בביצועים המבוססים על מחקר היסטורי, ליצירות מן התקופה הקלאסית (מאת מלחינים כמו היידן, מוצרט ובטהובן), מן הרפרטואר של התקופה הרומנטית המוקדמת (למשל מאת שוברט, ובה, מנדלסון, גלינקה ושומאן), רפרטואר שמתרחב ומגיע עד לסוף המאה ה-19 (עם מלחינים כמו ברהמס, צ'ייקובסקי, גריג, סיבליוס ומהלר) ולראשית המאה ה-20 (עם פרוקופייב, סטרווינסקי ושוסטקוביץ') וכולל גם יצירות של מלחינים מודרניים ועכשוויים (ובהם שניטקה, פארט, סילבסטרוב ואחרים). מאז הקמתה ב-2014, התזמורת הקאמרית של טרוסה גיבשה כ-35 תוכניות קונצרטים שונות. עם תזמורת

זו, ערך וליקנוב סיורי קונצרטים באירופה (שוויץ ואסטוניה ב-2019, פינלנד ב-2019 ושוב ב-2020).

במקביל לעבודתו עם התזמורת בהנהגתו, וליקנוב מוזמן באופן קבוע כמנצח אורח על ידי שלל תזמורות והרכבים ברוסיה ובאירופה. בין ההופעות הסימפוניות שלו בשנים האחרונות היו שני קונצרטים במוסקבה עם תזמורת מוזיקה ויווה, עמה ביצע את הרקוויאם של מוצרט, את הקונצ'רטו המשולש של בטהובן וכן ביצוע בכורה לעיבוד שערך וליקנוב לרביעייה ברה מינור מאת שוברט, "העלמה והמוות", אותה נשמע בקונצרט הערב (פרסום התכליל המלא והוצאה לאור של תקליטור נמצאים כיום בשלבי הפקה ומטופלים על ידי מו"ל מוזיקלי ממוסקבה). יצירותיו של איוון עצמו כוללות את הבלט **סטאנטה, או הכלב חסר הפחד של אלסטר** (למקהלה, תזמורת ורקדנים), שזכה בתחרות תיאטרון הבולשוי לאופרה או בלט חדשים; ומחזה מוזיקלי בשם **פרומתאוס באזיקים**. כמה מיצירותיו להרכבים קטנים יותר בוצעו על יד התזמורת הקאמרית של טורסה בהנהגתו.

הידע העמוק והעיסוק הנרחב של וליקנוב בביצועים מושכלים היסטורית, במיוחד של מוזיקה מן המאה ה-18, מאפשרים לו להציע פרשנויות לסימפוניות ולאופרות קלאסיות שמן הבחינה הסגנונית הן נאמנות למקור בעת שהוא מוביל את

התזמורת מעמדת נגן הצ'מבלו. מן הצד השני, כמלחין מיומן, הוא ערך מספר רב של עיבודים תזמורתיים (בעיקר לרפרטואר של לידים - השירים האמנותיים מן התקופה הרומנטית), ובכך העשיר את היצע התכניות בקונצרטים שלו. העיבוד שלו לרביעייה של שוברט הוא חלק מעיסוק זה.

ראשית דרכו של וליקנוב כמבצע של מוזיקה עתיקה החלה בשנת 2009, כאשר הקים והוביל את ההרכב "אלטה קאפלה", שהוא אנסמבל של כלים תקופתיים, עמו ערך וליקנוב עשרות קונצרטים ברוסיה ומחוצה לה (בין היתר בצרפת ובישראל). באמתחתו של ההרכב רפרטואר גדול של יצירות מתקופת הרנסנס והבארוק, ו-ווליקנוב מוביל בדרך כלל את ההרכב מעמדת הנגן, כשהוא מנגן צ'מבלו, או עוגב נייד או קורנטו בארוק. בשנת 2011 יסד את הפסטיבל הבינלאומי למוזיקה וריקוד בשם "לה רנסנס". הפסטיבל התקיים במוסקבה מדי קיץ עד 2019, ואירח הרבה נגנים בולטים, שנתנו כיתות אמן ולאחר מכן במהלך הפסטיבל הופיעו בקונצרטים עם חניכיהם.

ואג פפיאן, פסנתר

פפיאן נולד בירוואן בירת ארמניה והפך לפסנתרן מקצועי בשנת 1979, לאחר שזכה בתחרות הבינלאומית בליסבון. מיד לאחר מכן הוזמן להופיע באולמות הקונצרטים המרכזיים בברית המועצות לשעבר, כולל

רסיטלים בסנקט פטרבורג ובמוסקבה. פפיאן הוא בוגר הקונסרבטוריון של מוסקבה, שם למד תחת הדרכתו של הפרופסור הנודע מיכאל ווסקרסנסקי.

בשנת 1982 החל פפיאן בלימודי ניצוח בקונסרבטוריון של סנקט פטרבורג והשתלב כחלק מקבוצת תלמידים שאפתנית שלמדה עם פרופ' איליה מוסן האגדי. ב-1984 הזמין המנצח ואלרי גרגייב את פפיאן לכהן כמנצח זוטר בתזמורת הפילהרמונית של ארמניה. שלוש שנים לאחר מכן הפך פפיאן למנצח ראשי ולמנהלה האמנותי של התזמורת. בתפקיד זה ניצח על יותר ממאתיים הופעות, במגוון יצירות ובשלל סגנונות, בהם מוזיקה מודרנית – הן מאת מלחינים מארצות דוברות רוסית והן מארצות המערב.

הוא הופיע כמנצח אורח עם תזמורות ידועות ברחבי העולם ובה בעת המשיך להופיע כפסנתרן מבוקש. כמנצח, פפיאן

שיתף פעולה עם האופרה הלאומית של ארמניה מ-1988 ועד 1990, השנה בה עלה לישראל. על התזמורת עליהן ניצח פפיאן נמנות התזמורת הקאמרית האנגלית, עליה ניצח במרכז האמנויות ברביקן שבלונדון, התזמורת הפילהרמונית החדשה של יפן, התזמורת הסימפונית של מוסקבה, בלגרד, טרונדהיים (נורבגיה) וירושלים. ב-2001 ניצח על מקהלת הנערים של וינה במסגרת פסטיבל אנסקו בבוקרשט. לאחרונה הופיע עם התזמורת הסימפונית של טקסס, עם התזמורת הסימפונית של מאלמו בשבדיה ובפסטיבל בקוריאה, שם הופיע בפני קהל של ארבעת אלפים צופים.

בין האופרות עליהן ניצח פפיאן ניתן לציין את **שאול ודוד** (נילסן), **כרמן** (ביזה), **דון ג'ובאני** (מוצרט) ו**נורמה** (בליני). בעונת 2005-2006 החל בשיתוף פעולה עם תיאטרון מריאינסקי בסנקט פטרבורג. בארץ ניצח על הסינפונית של באר שבע, התזמורת הסימפונית ירושלים, התזמורת הסימפונית של חיפה, והתזמורת הסימפונית הישראלית, ראשון לציון, עמה הופיע כסולן ומנצח. בשנת 2005 ערך את הופעתו הראשונה עם התזמורת הפילהרמונית הישראלית.

פפיאן מרבה לנגן כחצי מצמד בצוותא עם הכנר מקסים ונגרוב. יחדיו, הופיעו השניים בסירי הופעות באירופה,

בארצות הברית ובמזרח הרחוק. הצמד הקליט עבור הסדרה
הקלאסית של חברת התקליטים אי-אם-איי קלאסיקס.

מאז 1990 מלמד פפיאן ניצוח ופסנתר בבית הספר למוזיקה
ע"ש בוכמן-מהטה באוניברסיטת תל אביב ומנחה כיתות אמן
בפסטיבל מוזיקה באיטליה ובאוניברסיטאות בספרד ובארצות
הברית. משנת 2006 ועד היום משמש פפיאן בתפקיד המנהל
המוזיקלי של תזמורת האופרה הקאמרית באשדוד.

פפיאן מתגורר ביפו. ב-2008 איבד ואג פפיאן את בנו דוד,
שנהרג בפעילות מבצעית בגבול עזה כאשר שירת כסמל
בחטיבת גבעתי.

ז'אנה גנדלמן, כינור

ז'אנה גנדלמן מכהנת כנגנית ראשית בתזמורת הסימפונית ירושלים, תפקיד בו החלה בשנת 2009. גנדלמן נולדה בקישינב בירת מולדובה, שם החלה את לימודי הכינור בגיל 5. כבר בגיל צעיר

זכתה במספר תחרויות ברוסיה ובהן תחרות הכינור הלאומית, תחרות ביה"ס סטוליאארסקי, התחרות הבינלאומית של בריה"מ ותחרות אַאוּאַר במולדובה. גנדלמן עלתה לארץ ב-1979 והצטרפה לתכנית המוזיקאים הצעירים במרכז למוזיקה משכנות שאננים. בשנים 1984-1989, במהלך לימודיה באקדמיה למוזיקה בתל-אביב, זכתה גנדלמן במספר תחרויות ישראליות מרכזיות, ובהן התחרות ע"ש פרנסואה שפירא ופרס תחרות קלרמונט. גנדלמן זכתה בפרסים נוספים, ובהם פרס בתחרות ליפיצר באיטליה (1992) והפרס השני בתחרות לכינור באטלנטה (1994).

למן שנת 1993 גנדלמן ניגנה בחטיבת הכינור הראשון בכמה מן האנסמבלים הבולטים בישראל, ובהם מוזיקה נובה,

אנסמבל המאה ה-21, אנסמבל קפריזמה ורביעיית הסולנים ראשון-לציון. היא הופיעה כסולנית עם מרבית התזמורות בישראל, ובהן תזמורת האופרה הישראלית, התזמורת הסימפונית חיפה, הסינפונייטה הישראלית באר שבע, התזמורת הקאמרית הקיבוצית ותזמורת הקאמרטה ירושלים. במרוצת השנים ניגנה תחת שרביטם של המנצחים הישראלים הבולטים ובהם מנדי רודן, נועם שריף, גארי ברתני, אבנר בירון, אשר פיש, דורון סולומון ואחרים.

ב-1996 גנדלמן שימשה כסולנית המובילה של התזמורת הקאמרית הפלמית בבלגיה. בשנים 1997-1998 שימשה כנגנית ראשית בתזמורת הקאמרית הקיבוצית ובשנים 1998-2001 הובילה את תזמורת הבמה הישראלית. ב-2001 מונתה גנדלמן לתפקיד נגנית ראשית בתזמורת הקאמרטה הישראלית ירושלים. החל מ-2009 היא מכהנת כנגנית ראשית בתזמורת הסימפונית ירושלים, וכמו כן ככינור ראשון ברביעיית המיתרים ספיר (לצידם של רומן שפיצה, עמוס בועזסון ואולג סטולפנר) – רביעייה שהרפרטואר שלה משתרע ממלחיני בארוק כגון פרסל ועד למוזיקה בת זממנו.

גנדלמן הופיעה בקונצרטים של מוזיקה קאמרית לצד נגנים ידועים ובהם אייזק שטרן, גדעון קרמר ואליסו וירסלדזה. היא משתתפת באורח קבוע בפסטיבלי המוזיקה השונים בארץ,

ובהם פסטיבל המוזיקה באילת, פסטיבל אבו גוש, פסטיבל
ישראל והפסטיבל למוזיקה קאמרית בירושלים, לצד הופעות
אורח בפסטיבלים חשובים בעולם כגון פסטיבל המוזיקה
בשלזוויג הולשטיין.

עמוס בועזסון, ויולה

נולד בירושלים. בילדותו למד כינור, ויולה, פסנתר וקומפוזיציה. בועזסון השלים לימודיו לתואר ראשון בנגינת ויולה בהדרכת דוד חן באקדמיה ע"ש רובין בירושלים וזכה מספר פעמים במלגות קרן התרבות אמריקה-ישראל. לאחר שנתיים של לימודי ויולה עם מר חיים טאוב, סיים לימודי תואר שני ודיפלומת מבצע בהדרכת הווילן עתר ארד באוניברסיטת אינדיאנה בארה"ב. בועזסון הופיע כסולן ובקונצרטים של מוזיקה קאמרית בארה"ב, יפן, הודו, מזרח ומערב אירופה וישראל. הוא ביצע את הבכורה האמריקאית לקונצ'רטו של קרל אמדיאוס הרטמן. עד כה הקליט בועזסון מעל מאה וחמישים יצירות (בעיקר לקול המוזיקה), רבות מהן ישראליות, מתוכן חלק ניכר בביצועי בכורה. כמו כן הקליט עם שלישיית "לומינה" תקליטור לחברת סלנה הצרפתית. משנת 2008 הוא חבר ברביעיית המיתרים "ספיר". בועזסון נוטל חלק בזרם הביצוע האותנטי במוזיקת בארוק, כחבר באנסמבל "אקדמיה דניאל", והופיע בישראל, אירופה ודרום אמריקה והקליט מספר תקליטורים.

משנת 2007 הוא מוביל-עמית של קבוצת הווילות בתזמורת הסימפונית ירושלים. בעבר ניגן בסינפוניטה

הישראלית באר שבע, בקאמרטה הישראלית, בתזמורת הפילהרמונית הישראלית, ובתזמורת הקאמרית הקיבוצית, בה ריכז והינחה את הקונצרטים לילדים, והיה חבר בועדה המוזיקלית. בועזסון פעיל גם כמלחין; בין יצירותיו: **פסקליה וגלים** לתזמורת, טריו לקלרינט, כינור וקונטרבס, מחזור שירים לטקסטים יפניים ועוד. הוא עוסק גם בהוראת ויולה, כינור ומוזיקה קאמרית. בימים אלה מסיים בועזסון את לימודיו לתואר שני בניצוח תזמורת בכיתתו של מאסטרו מנדי רודן בבית"ס למוזיקה ע"ש בוכמן-מהטה בתל-אביב. בועזסון השתתף בכיתות אמן בינלאומיות בניצוח בקולג' "בארד" בארה"ב. משנת 2009 הוא מנצחה ומנהלה המוזיקלי של תזמורת חובבי המוזיקה בירושלים.

רותם ברטן, חליל

רותם נולדה בישראל ב-1992. החלה את לימודי החליל בקונסרבטוריון כרמיאל משם המשיכה לשירות הצבאי במעמד מוזיקאית מצטיינת.

בעלת תואר ראשון מטעם האקדמיה למוזיקה ולמחול בירושלים, שם למדה בכיתתו של מר יוסי ארנהיים וכן תואר שני בכיתתו של מר פליקס רנגלי באקדמיה למוזיקה בבאזל, שוויץ. ניגנה עם הפילהרמונית הישראלית בפרויקטים וסיורים רבים, עם התזמורת הפילהרמונית של אובידון, ספרד, וכיום הינה החלילנית הראשית בסימפונית ירושלים.

זוכת תחרויות רבות מטעם האקדמיה למוזיקה ולמחול בירושלים, ביניהן תחרות כלי נשיפה, תחרות קונצ'רטו, פרס דיקאן הפקולטה לאומניות הביצוע, מוזיקה קאמרית ועוד.

חברה בהרכבים קאמרליים רבים ביניהם אנסמבל רוזמריין, אנסמבל קפיטולינה, אנסמבל קרנטיני ועוד.

זוכת פרס חביבת הקהל בתחרויות האביב 2015.

רותם ניגנה כסולנית עם תזמורת הרחוב הירושלמית,
סימפונית חיפה, התזמורת הסימפונית ע"ש מנדי רודן
שבאקדמיה למוזיקה ולמחול בירושלים ועוד.

רותם זוכה במלגות קרן התרבות אמריקה-ישראל משנת
2007 ברציפות.

מרינה פרדין, נבל

מרינה פרדין החלה לנגן נבל בסנקט פטרבורג בבית ספר למוזיקה ליד האקדמיה ע"ש רימסקי-קורסקוב. היא בוגרת בית הספר למוזיקה ע"ש בוכמן-מהטה באוניברסיטת תל-אביב. בשנים האחרונות מרינה הופיעה

רבות עם מיטב המנצחים ועם מיטב התזמורות בארץ, ביניהן התזמורת הפילהרמונית הישראלית, התזמורת הסימפונית ירושלים ועוד. היום היא נבלאית ראשית בתזמורת הסימפונית ירושלים, וגם מנגנת באנסמבל רוזמרין. בשנת 2011 מרינה זכתה בפרס השני וכן בפרס עבור ביצוע יצירה ישראלית בתחרות הנבל הישראלית הראשונה, ובשנת 2018 זכתה במקום השלישי בתחרות הנבל הבינלאומית ה-20 בישראל. זכתה במלגות קרן התרבות אמריקה-ישראל שנים רבות.

התזמורת הסימפונית ירושלים

העונה ה-86 תשפ"ד 2023-2024

יוליאן רחלין / מנהל מוזיקלי

בסון

ריצ'ארד פלאאי***
מיכאל רוסלר**
יואל פולישוק

קונטרה בסון

יואל פולישוק

קרן

ויקטור טארן***
יפעת צור
עידו הייק
ניק קלבר
דרור סלמנקה

חצוצרות

דמיטרי לויטס***
בוריס בנדיקוב**
רן אנקווה
גיא שריג

טרומבון

שחר ליבנה***
דניאל לובשבסקי**
קסם ניניו**

טובה

יעקוב הרדן***

תופי דוד

יואב ליפשיץ***

כלי הקשה

מירב אסקין***
ולדימיר קפלן

נבל

מרינה פרדין***

צ'לו

טליה ארדל***
איזאק אנדרדה***
גי מלכה
ליליה פלקסמן
שמואל אברהם
דניאל מן

קונטרבס

אלכסנדר אוסיפנקו***
ערן בורוביץ**
ולדימיר ריבקין
יונתן רון
אייל גנור

אבוב

נר גבריאלי**
מיכאל לם

קרן אנגלית

מיכאל לם

הליל

רותם ברטן***
הגר שחל**
יעל טבת
מיכל טיקוצקי

פיקולו

יעל טבת

קלרנית

דני ארדמן***
נר מרום**
יגאל לוין
סיגל הכטלינגר

קלרנית בס

סיגל הכטלינגר

כינור ראשון

ג'ני הניגן***
ז'אנה גנדלמן***
יורי גלוחובסקי**
מרינה שוורץ*
ויטלי רמניוק
אולגה פבריקנט
אסתר גולדרמן
יבג'ני וסקוביניקוב
ליאורה אלטשולר
דיאנה לופו
יוליה סיגולובסקיה
גנאדי טליס
אינה טיליס

כינור שני

אלינה יאנובצקי***
ז'אנה גונטרנקו**
אלה ספיצ'קו
אלה סקורקוביץ
אדריאן בוגיץ'
קסניה קוזודוי
נטליה פרוונקו
אולג פרידמן
סבטלנה קמינסקי

ויולה

עמוס בועזסון***
איתמר רינגל***
טניה פייין**
איליה ז'וראבל
מרים פינגרט
אלכסנדר שוחט

חברי הוועד המנהל התזמורת הסימפונית ירושלים
זליג רבינוביץ', יו"ר | חנה ולנסי | אלדד חייט | אורית פיקלר |
נרי הורוביץ | לימור אקטע | נאוה דיסנצ'יק, משקיפה

מנהלה

מנכ"ל: **עופר אמסלם**

מנהל הפקה: **סלבה קוזודוי**

מנצח אורח ראשי: **ליאון בוטשטיין**

ייעוץ מוזיקלי: **מיכאל גורפינקל**

מלחין הבית: **בנימין יוספוב**

ניהול אמנותי ופיתוח פעילות של קונצרטים בינתחומיים: **רוני פורת**
שיווק ומכירות: **לאה פרנקל, שרית בראשי, אביגיל קנר, שירה מויאל**

ספרנית: **אולגה סטולפנר**

עריכת תכנייה ותוכן: **ערן זקס דומידיאנו, יניב קוריס**

אחראי במה: **איגור בלבולקה**

כוח אדם: **אסתי לקס**

הנהלת חשבונות: **עירית לוי קמפוס**

אינטרנט: **יניב קוריס**

מיתוג: **סטודיו הראל ומעין**

עיצוב ועימוד: **תמר וידר**

התזמורת הסימפונית ירושלים

רח' שופן 5, ת"ד 4640, ירושלים 91040
טל. 02-566-9117-4000-70-1, פקס 02-566-9117
info@jso.co.il | www.jso.co.il

1-700-70-4000
WWW.JSD.CO.IT